

1849, καὶ ὅλη Ὀδύσσειά εἶναι ἡ ἱστορία τῆς ἀγρᾶς του, τῆς μακρᾶς καὶ δυσχεροῦς του ὁδοιπορίας δι' ἐκτάσεως γίλμων ὀντακασίων μυλίων, τῆς ἐπεδιδάσεώς του εἰς τὰ ἀτμοκίνητα, καὶ τῆς ἀποδασείας του εἰς τοὺς σιδηροδρόμους.

Ἀμερικανὸς εἶχε προσφέρει εἰς τὸ Κάϊρον 156.000 δρ. διὰ ν' ἀποκτήσῃ ἵπποπόταμον. Ζῶντα, ἀλλ' οὐδεὶς εὐρέθη ὅστις ν' ἀποτολήμῃ ἐπὶ τοιαύτῃ τιμῇ τὴν θήραν. Εἰς τὸ Κάϊρον δεκαοκτὼ χιλιάδες θεατῶν συνήλθον διὰ νὰ θαυμάσωσι τὸν στελλόμενον εἰς Ἀγγλίαν, καὶ ὡς εἰς ἡγεμόνα, τῷ ἐδόθη φρουρὰ καὶ σωματοφυλακὴ διὰ νὰ τὸν φέρῃ μέχρι τοῦ λιμένος.

Ὡς ὅλοι, ἐσπεύσαμεν καὶ ἡμεῖς νὰ ἰδῶμεν τὸ θαῦμα τοῦτο ἐν τῷ ζωολογικῷ κήπῳ. Ὁ ἵπποπόταμος οὗτος ἦταν τότε βρέφος μόλις 12 μηνῶν, ἔχων μέγεθος μετρίου μόσχου, ἀλλὰ ζωηρὸς, εὐθυμὸς καὶ εὐκίνητος, ἂν καὶ ὅπουσιν βαρὺς εἰς τὰ κινήσεις του. Ἡ μορφή του εἶναι διαιδεδαστάτη καὶ κωμικὴ τὸν εἶδα δὲ καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχετο τοῦ λουτροῦ του, ὅταν μάλιστα αὐξάνῃ ἡ φαιδρότης του. Κατ' ἀρχὰς ἐλθὼν πρὸς τὸν Ἀραβὰ φύλακά του, ὃν φαίνεται παλὺ ἀγαπῶν, ἤρχισε νὰ παίξῃ μετ' αὐτοῦ, ὥθων αὐτὸν διὰ τοῦ εὐρέως μετώπου του, καὶ ὀρθὸς ἐγειρόμενος κατ' αὐτοῦ εἰς τοὺς ὀπισθίους τοῦ πόδας, οὗς χαριεντισμοὺς δὲν ἤξεύρομεν ἂν θέλῃ ἐπίσης στέργει ὁ φύλαξ ὅταν ὁ μόσχος αὐξήσῃ εἰς βοῦν καὶ ρινόκερων. Μετὰ ταῦτα δὲ τὸ βαρυκέφαλον ζῶον, ἰδὼν τὸ περιστάμενον πλῆθος, ἐν ᾧ πάμπολλοι ἦσαν κομψότατα ἐνδεδυμένοι κυρίαί, πρὸς ἐκφρασιν τῆς χαρᾶς του καὶ πρὸς ἰδιαιτάτην αὐτῶν εὐχαρίστησιν, ἤρχισε νεανικευόμενον νὰ τρέχῃ μ' ὅσῃν ταχύτητά ἢ φύσιν τῷ ἐχάρισε, πέριξ τοῦ περιβόλου εἰς ὃν ἦν κατακεκλεισμένον, καὶ ὅστις διὰ τὰ ἦθη καὶ τὸν τρόπον τοῦ βίου τοῦ ἵπποποτάμου, εἶναι πλήρης βαρβόρου, καὶ τινάσσει αὐτὸν διὰ τῶν ποδῶν του εἰς μακρὰν ἀπόστασιν, ἔτρεψε τὸ πονηρὸν θηρίον εἰς φυγὴν τοὺς θεατὰς ἀλαλάζοντας, καὶ τοιοῦτον ἔλαβε πέρας ἡ πρὸς τὸν ἵπποπόταμον ἐπίσκεψίς μου.

εἶναι τὸ ἐμπόριον, ἡ δὲ Ἀγγλία εἶναι τὸ ταμεῖον τοῦ ἐμπορίου τῆς γῆς. Προσέτι ἡ Ἀγγλία παρέχει τὰ ἀρίστα ὑποδείγματα τῶν πολιτικῶν ἐλευθεριῶν, ἐφ' ὧν φιλοτιμεῖται ἡ Ἑλλὰς νὰ βαδίζῃ· αὕτη προπορεύεται ἤδη τοῦ ἀνθρωπίνου γένους εἰς πᾶσαν ἀνακάλυψιν καὶ εἰς πᾶσαν πρόοδον, καὶ ἡ φιλολογία αὐτῆς περιέχει θησαυροὺς οὐδεμιᾶς ἄλλης φιλολογίας εὐτελεστέρους. Ὅλοι οὗτοι οἱ λόγοι καθιστῶσι τὴν σπουδὴν τῆς Ἀγγλικῆς γλώσσης ἀναγκαιοτάτην εἰς πάντα πεπαιδευμένον, καὶ ἰδίως εἰς πάντα Ἕλληνα ἔχοντα παιδείας ἀξίωσιν. Ἀλλ' εἰς τὴν σπουδὴν τῶν γλωσσῶν τίς δὲν γνωρίζει ὅτι τὸ λεξικὸν εἶναι βοηθήημα ἀφαιρεκτόν, καὶ ὅτι ὅτῳ τοῦτο εὐμεθοδέστερον, τότε εὐχερεστερὰ καὶ ἡ σπουδὴ, καὶ βραχυτέρος ὁ εἰς αὐτὴν ἀναλισκόμενος χρόνος;

Λεξικὸν Ἀγγλοελληνικὸν ὑπῆρχε μέχρι τοῦδε ἐν καὶ μόνον, τὸ τοῦ Κ. Λάουνδς. Ἀλλὰ τοῦτο, πρῶτον μὲν ἐξέλιπε, δεῦτερον δὲ εἶχε καὶ παμπόλλους τὰς ἀτελείας, συνεπειὰς τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἐγράφη. Ὡστε ὁ Κ. Πολυμέρης ἀληθὲς κενὸν ἐπλήρωσε συντάξας τὸ προκείμενον λεξικὸν, καὶ πρὸ πάντων συντάξας αὐτὸ μετ' εὐσυνειδήτου προσοχῆς, καὶ μετὰ πολλῆς κρίσεως καὶ μεθόδου. Ἀρίστα σκεψθεῖς, οὔτε ἐπίτομον ἔδωκεν εἰς αὐτὸ σχῆμα, παραλείπων χρησίμους ἐξηγήσεις καὶ φρασσιολογίας, οὔτε ὑπὲρ τὸ δέον τὸ ἐξέτεινε, καὶ δυσπρόριστον καὶ περιττῶς δυσχρηστον καθιστῶν αὐτὸ, ἀλλὰ τῷ ἔδωκεν ἑκτασιν μετρίαν, οὐδεμίαν ἀποβάλλον τῶν χρησίμων λέξεων, καὶ ἐν αὐταῖς κατὰ λογικὴν σειρὰν ἐκτίθει πάσας τὰς σημασίας, καὶ προσέτι πάσας τὰς φράσεις καὶ τοὺς ἰδιωτισμοὺς. Τὸ λεξικὸν τοῦτο, ἐκτὸς ὅτι εἶναι τὸ μόνον τὴν σήμερον ὑπάρχον εἰς τὴν γλῶσσάν μας, ἔχει καὶ ἐσωτερικὴν ὀξείαν, ὥστε κατὰ πάντα λόγον δυνάμεθα νὰ συστήσωμεν αὐτὸ εἰς τὸ δημόσιον.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΓΓΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ὑπὸ Γεωργίου Πολυμέρη, ἐν Ἐρμουπόλει, 1854

—ο—

Πάμπολλοι μᾶς συνδέουσι σχέσεις μετὰ τῆς Ἀγγλίας. Ἡ θάλασσα περιβάλλει πανταχόθεν τὴν Ἑλλάδα, περιβάλλει πανταχόθεν τὴν γῆν, ἡ δὲ Ἀγγλία ἀρχεὶ τῆς θαλάσσης. Τὸ στάδιον καὶ ἡ ἐλπίς ἡμῶν

ΔΙΑΦΘΟΡΑ.

—ο—

ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ. Εἰς Γλῶβ, πλησίον τοῦ Ἀθουρῦ, εἰς Ἱρλανδίαν, ἔζη τις πρὸ ὀλίγου ὀνομαζόμενος Διονύσιος Κοσπολί, ἐκ Καλλινδάγκιν, καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν ἑκατὸν δεκαεπτὰ ἐτῶν. Διετήρησε δὲ τὴν χρῆσιν πασῶν τῶν αἰσθήσεων του μέχρι τῆς ἐσχάτης ὥρας. Δύω ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου του, ἔλεγεν ὅτι πλὴν ὀδονταλγίας δὲν ἔπαθε ποτε ἄλλον πόνον. Κατὰ τὰς τελευταίας ἐβδομάδας τοῦ βίου του, μετέβαινεν ἐκ Γλῶβ εἰς Γαλθαῦ, ἀπέχον 20 χιλιομέτρα, καὶ ἐπανήρχετο αὐθημερόν. Ἀνεγίνωσκε πάντοτε ἄνευ διόπτρων καὶ τοὺς λεπτοτάτους χαρακτῆρας. Οἱ εὐφύετεροι ἄνθρωποι τοῦ βασιλείου ἀνεγνώριζον ὅτι ἦτο ἱκανώτατος γεωργός. Ἦλθεν ἐπτάκις εἰς γάμον ἐξ

ὧν ὁ ἑβδόμος ἐτελέσθη ὅτε εἶχεν ἡλικίαν 93 ἐτῶν. Αἱ ἐπτὰ γυναῖκες αὐτοῦ ἐγέννησαν 48 τέκνα, αἵτινα ἔδωκαν αὐτῷ 236 ἐγγόνους, 914 δισεγγόνους, καὶ ὑπῆρξε πεντάκις τρίπαππος.

ΓΕΓΚΙΣΧΑΝ. Γράφουσιν ἐκ Πετροπόλεως ὅτι τὸ ἱστορικὸν ζήτημα περὶ τοῦ τόπου τῆς γεννήσεως τοῦ Γεγκισχάν εἶναι ἐν τῷ λύεσθαι. Ὁ Γεγκισχάν, ὡς γνωστὸν, ἦτο τρομερὸς ἐν Ἀσία κατακτητὴς, καὶ ἐξολοθρευτὴς τοῦ Ταμερλάν, τοῦ νικητοῦ Βαγιαζίτου.

Ὁ σοφὸς Λόρδος Μεγγίλας ἀνεκάλυψε μετὰ πολλὰς ἐρεῦνας ὅτι ὁ Γεγκισχάν ἐγεννήθη εἰς τὰς ῥωσικὰς χώρας, πλησίον τοῦ φρουρίου Τσινδάν, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὁχθῆς τοῦ Ἀμούρ, εἰς τὸ ὑποστατικὸν τοῦ Δουλιῆ Βολβιά ὑπὸ τὴν 5^η σχεδὸν μοῖραν τοῦ ἀρκτικού πλάτους καὶ τὴν 132 τοῦ ἀνατολικοῦ μήκους.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ.

(Συνέχεια. Ἰδε φυλλάδ. ΡΙ.)

—ο—

LXXXVII.

Συγνέρισαν ὁ οὐρανὸς, πάλαι νὰ βρέξη θέλει,
Κατέβασαν τὰ βέματα γεμίζον τὰ λαγκάδια,
Κατέβασε καὶ ὁ Ζάστανος πολὺ νερὸ παῦ φέρνει
Φέρνει λιθάρια ῥιζωμένα, δένδρα ξερῶζωμένα,
Φέρνει καὶ μιὰ γλυκομηλιά ἑστὰ μῆλα φορτωμένη
Καὶ ἀπάνω ἀπὸ τὰ μῆλά της τριὰ ἀδελφὰ ἀγαπημένα.
Τὸ ν' ἄταν ὁ Γραμματικὸς τὸ ἄλλο ὁ Παναγιώτης
Τὸ τρίτο τὸ καλῆτερο ἦτον ὁ καπετάνιος.
Ἡ μάνα τους τοὺς ἔκλαιε κ' ἡ ἀδελφή τους σκούζει
Τί ν' τὸ κακὸ ποῦ ἔπαθα γὼ τοῦτην τὴν ἡμέρα,
Παιγῆκαν τὰ ἀδέλφια μου καὶ ὁ Καπετάν Κώστας (1)
Τοὺς κλαῖνε χώρως καὶ χωρὶς τοὺς κλαῖνε βιλαΐτια,
Τοὺς κλαῖνε καὶ τρεῖς μπέιδες ἀπὸ τὸ Πατρατσίκι.
Δὲν εἶπα, Κώστα, μιὰ βολὰ, δὲν εἶπα, Κώστα, δύο,
Τί χάλευες, τί γάρρευες αὐτοῦ ἑστὰ Βλαχοχώρια;
Ἐπῆγα κ' ἐπολέμησα μὲ τοὺς Κοντογιανναῖους
Καὶ μ' ἔρχαν μὲ ἐπιστὰς μὲ φάχνε μὲ μπέσα.

LXXXVIII.

Ὁ Ζῶρος κάνει τὴν χαρὰ παντρεύει τὸν υἱό του,
Κ' ὅλον τὸν κόσμον τὸν καλεῖ καὶ τὰ καπετανάτα,
Τὸ Λάπα δὲν τὸν κάλεσε γιατί ναι ἀμαχημένος.
Καὶ ὅλοι πίνουν κέλεσμα κρυάρια μὲ κουδοῖνια,
Καὶ ὁ Λάπας πίνει ἀκάλεστος σὰν μῆλο μαραμένο
Σὰν μῆλο, σὰν δαμάσκينو, σὰν δροσερὸ σταφύλι.
Καὶ αὐτῆνος πίνει κέλεσμα ἕνα ἀσημένιο ἐλάφι

(1) Ἐπῆγαν νὰ περάσουν καὶ τοὺς ἔσφαξαν οἱ Τοῦρκοι.
Ὁ ποταμὸς εἶναι ὀρμητικὸς.

Στ' ἀπῆμι καὶ τὸ μάλαμα καὶ τὸ μαργαριτάρι.
Κ' ἡ Ζῶρα τὸν καρτερεῖ μ' ἐννιά λογιῶν παγνύδια.
Καλῶς τὸν Λάπα π' ἔρχεται τὸν καπετάνο Λάπα
Ποῦ ναι στοὺς κάμπους ράμπουρο, στοὺς κλέφταις κυπαρίσι
Ποῦ ναι καὶ σὺ Βλαχο . . . σερτάρη στὰ κορίτσια.
Ἐγὼ δὲν ἤλθα γιὰ φαί, δὲν ἤλθα γιὰ τραγούδια,
Τὴν νύφη ὅπου ἐπῆρατε θὰ τὴν ἐπάρω ὀπίσω,
Τὴν θέλω διὰ λόγου μου, διὰ τὸν ἀδελφὸ μου.
Νὰ μὴν τὸ κάμης Λάπα μου, χρυσέ μου καπετάνιο.
Θὰ νὰ τὸ μάθῃ ὁ ντουσιᾶς, θὰ νὰ τὸ μάθῃ ὁ κόσμος.
Σήκω, νουφούλα μ', καὶ ἄλλαξε σήκω καὶ καθελίκα
Καὶ νὰ σὲ πάω ἀπὸ σπήτι μου νὰ σὲ πάω στήν ἀδελφή μου.
Ἄρσε με, ἀφέντε μ', ἄρσε με, χρυσέ μου καπετάνιο
Καὶ μὴ μὲ πᾶς στήν μάνα σου, μήτε στήν ἀδελφή σου.
Ἐχω λεβέντη ἀδελφὸ, λεβέντη παλληκάρη
Καὶ δὲν σὲ πάω ἀστεφάνωτη σὲ πάω στεφανωμένη.
Ἐγὼ μαι ὁ Λάπας ξακουστός ὁ Λάπας ξακουσμένος
Μένα μὲ ξέρει ὁ Ἐλυμπος μὲ ξέρει ἡ Κατερίνη
Μὲ ξέρει ἡ μαύρη Διάκουρα ποῦ τὸ χῶ ἀρματωλίσαι.

LXXXIX.

Ἀνάρια ἀνάρια τὰ ῥιχταν οἱ κλέφταις τὰ τουφέκια
Γιατί ναι οἱ μαῦροι λιγοστοὶ γιατί ναι οἱ μαῦροι λίγοι.
Κὲν δεκαπρὶ καὶ δεκοχτὼ καὶ κοσιδὺ νομάτοι.
Καὶ ὁ Μαυροδῆμος ἔλαιπε μὲ δεκοχτὼ νομάτους
Πάει νὰ βροψίση ἕνα παιδὶ νὰ πιᾶση μιὰ κουμπάρα,
Γιὰ νὰ τὴν ἔχῃ γύρισμα ὁ Μαυροκαπετάνιος.
Ὀντά ῥχεται ἀπ' τὴν Διδαδιά ὄντά ῥχεται ἀπ' τὴν Φήδα
Καὶ πάει κατὰ τὰ Κούντουρα καὶ πάει κατὰ τὴ Βῆλια
Καὶ θὰ νὰ βρῇ τοὺς φίλους του τὸν Μῆτρο τὸν Μιχάλη.
Καὶ κάνει τὸν κατήφορο καὶ πάει κατὰ τὸ Ταλάντι
Πάει νὰ βρῇ τὴν κλεφτουριά τὸν καπετάν Ἀνδρουῦτσο.
Νὰ πᾶν κατὰ τὴν Πρέβεζα νὰ πᾶν κατὰ τὸν Βάλτο
Νὰ πᾶν νὰ ξεχειμάσουνε τὸν φεινὸ χειμῶνα.
Ἀνδρουῦτσο ποῦ ξεχειμάστες τὸν περὶνὸ χειμῶνα.
Στὴν Πρέβεζα ξεχειμάσα ἀπὸ Τσαρλαμπᾶ τὰ σπήτια.
Κ' ἐπῆγαν κ' ἀποκλείστηκαν στήν ἔρη ἀπὸ τὸν λόγγο.
Μουχτάρ Παῖς τοὺς πλάκωσε μὲ δεκοχτὼ χιλιάδας
Καὶ Ἀνδρουῦττος ἐχουχούτησε σὰν ἄξιο παλληκάρη.
Δὲν σὲ φοβοῦμαι, Μουχτάρ Παῖ, σὸν νοῦν μου δὲν σὲ βάνω
Ἐχω τ' ἀσκέρι διαλεκτὸ, τ' ἀσκέρι διαλεμένο
Ἐγὼ Τοῦρκους δὲν σκιάζομαι Κονάρους δὲν φοβοῦμαι
Ἐχω τοὺς ταρακλίτσιδαις μὲ τὰ σπαθιά ἑστὰ χέρια (2).
Σὰν ἔκαμαν κ' ἐχούθησαν στὴν Ἐπαχτο τοὺς πάνε.
Πιάνουν τριακόσους ζωντανούς τριακόσους σκοτωμένους
Πέρτουν τὰ τόπια σὰν βροχὴ ἢ μπόμπαις σὰν χαλάζι
Καὶ αὐτὰ τὰ λιανοτούφεκα σὰν ἄμμος τῆς θαλάσσης.
Καὶ Ἀνδρουῦττος ἐτρωγ' ἔπινε καὶ στρίφτει τὸ μουστάκι.
Μουστάκι μου καραμπογιὰ καὶ φρύδια μου γραμμένα
Νὰ ξερα ποῖς θὰ σὰς χαρῇ καὶ ποῖς θὰ σὰς γλεντήσῃ.
Καὶ κάνει τὸν κατήφορο στὴν Πρέβεζα πηγαίνει.
Τοῦ στέλνει ὁ Τσαρλαμπᾶς ἕνα χαρτί κ' ἕνα κομμάτι γραμμῆ
Νὰ ῥθῇς Ἀνδρουῦτσο σὸ σπήτι μου νὰ ῥθῇς νὰ ξεχειμάσης
Καὶ νὰ σὲ κάμω καὶ γαμπρὸ νὰ σοῦ δώσω τὴν ἀδελφή μου.

(2) Εἰς τὰ "Ἀγρὰ" χωρὶς τουφέκια εἶχε 500.

—ο—